Ч. 138 Середа 22 червня (4 липня) 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Апостольске послание Сьв. Отця.

Князям і народам сьвіта

Папа Лев XIII

поздоровлене і мир во Господі

(Дальше.)

А які суть змаганя в наших часах, коли річи розважимо справедливо? Стало майже звичаєм дивити ся на Церков з недовірєм, гордити нею, ненавидіти єї і злосливо осквернювати. А що гірше, уживають всїх способів, щоби піддати єї під управу сьвітских володарів. В тій цїли відобрали Церкві єї добра, а свободу єї обмежено до крайних границь; в тій цїли утруднили також дуже семинарийне образоване, против духовеньства видали невмолимо острі закони, розвязали чини религїйні, котрі чей же суть головною підставою Церкви — і прогнали їх з краю, словом: ввели знову в житє февроніяньскі засади теоретично і практично, лише в далеко острійшій формі. Не є се нїчо инше, лише перемога найсьвятійших прав Церкви. Але притім не зважають, що то дуже шкодить державам, бо явно противить намірам Божим. Бо Бог Творець всемогучий, котрий людскі суспільности піддав сьвітскій і духовній власти, хотів вправдї, щоби були ріжні власти, але не щоби були розділені і поборювали себе взаїмно. Не лише сама воля Господня, але також загальне добро людскої суспільности вимагає попросту, щоби власть сьвітска правила зовсїм згідно з Церквою. Длятого держава має свої обовязки і права, але так само і Церков має свої; обоє-ж, держава і Церков, мусять жити зовсїм згідно.

Лише таким способом взаїмні відносини поміж державою а Церквою можна уладнати. А разом з тим устане також все нинї зворушуюча натуга поміж ними, котра з більше як одної причини мало відповідає правилам розваги, а для всїх добрих є незвичайно прикра. Тодї також, коли інтереси обох держав не будуть з собою анї змішані анї розділені, віддадуть піддані без перешкоди цїсареви, що цїсарске, а Богови, що Боже.

Иншою для єдности поважною небезпечностию є секта вольномулярска, сила грізна, що від давна гнобить народи, именно католицкі. Горда аж до зухвальства з сили, средств, поводженя, уживає она, під покривкою наших неспокійних часів, всего, щоби утревалити і розширити всюди своє панованє. З темниць, в котрих приготовлювала свої засїдки, вилазить на сьвітло денне в наших містах і мов би на визив Бога ту в тім самім місті, столици сьвіта католицкого, вибрала собі місце на селитьбу. Над чим передовсїм можна падькати, то над тим, що всюди, де ступить ногою, добуває ся до всїх верств і всїх державних інституций, щоби по змозї стати найвисшим судиєю у всїх справах. Можна сего жалїти именно з тої причини (повтаряємо), що і фальшивість єї думок і негідність єї намірів очевидні. Під покришкою жаданя прав чоловіка і зреформованя суспільности, боре ся против християньских інституций; всяку науку обявлену відкидає, обовязки религїйні, тайни, всї ті річи вважає забобонами і ганить; подружному житю, родинї, вихованю молодїжи, публичному житю і приватному старає ся она відняти їх християньский характер, а в души народу хоче знївечити поважанє до власти Божої і людскої. Религїя, котру приписує, се культ природи, і закон природи ставить як єдину міру і єдине правило правди, чесноти і справедливости. Задля того, як бачимо, паде чоловік в обичаї і звичаї майже поганьскі, коли надмір і вирафіновані роскоши не скинуть єго ще низше.

Хоч Ми що-до тої точки вже деинде подали важні осторогі, все-ж таки Наша апостольска обережність каже нам спонукувати, пригадувати і повтаряти, що против тої грізної небезпечности нїколи не можна бути досить узброєним. Коби ласка Божа зволила знївечити ті нагубні наміри! Але нарід християньский нехай зрозуміє, що треба зірвати з тою сектою і позбути ся раз того ганьблячого ярма; так нехай більше стараня доложуть ті, що тою сектою більше пригноблені, Французи і Італійцї. Ми вже самі сказали, що якого оружя треба ужити і якої тактики в тій борбі; впрочім побіда певна під проводом такого вожда, як той, що сказав: „Я той, що побідив сьвіт!“

Коли би полагоджено ту подвійну небезпечність, а суспільности доведено до єдности віри, тодї разом з успішними против злого средствами напливала би чудесна обильність дібр. Вкажемо ту головні з них.

(Конець буде.)

---

18)

Матій Сандорф.

(Повість Юлїя Верна).

(Дальше).

Матій Сандорф і Стефан Баторий сиділи ще довго укриті, і аж опісля вийшли з того темного льоху, в котрім їм так добре було сховати ся. Тепер они знали, що жандармерия вже за ними пильно слїдить, що їх виділи, а може й пізнали, та що їм вже небезпечно перебувати в істрийскій провінциї. Треба було втїкати як найскорше з сего краю і старати ся перебратись до Італїї, отже на другий бік Адрийского моря, або через Дальмацию та Пограничне войскове втїкати з австрийскої монархії.

В першім напрямі було значно догіднїйше, скоро би лиш втїкачам удало ся дістатись на якийсь корабель, або підмовити якого рибака з побережа, щоби їх перевіз на італїяньский бік. Волїли отже вибрати сю дорогу.

О пів до осьмої, коли вже досить було темно, вилїзли они з розваленого хутора та пустились на захід, щоби дістатись над море. Мусїли іти гостинцем, щоби не попасти в багна каналу Ліме. Але держатись тої дороги значило іти до міста, що удержує звязь з серединою краю і виставляти ся на найбільшу небезпечність. Певно, що так, але коли бо не було иншого виходу.

Ішли так може годину, аж побачили може на чверть милї перед собою невиразні черти міста, що відбивали ся на темній глубинї. Видко було лиш купу домів, що піднимали ся в гору на величезній, масивній скалї. Та скала виставала високо понад море; під нею тягнула ся пристань, повставша в той спосіб, що вода займила спорий кусень берега.

Матій Сандорф постановив був не заходити до міста, бо там були би зараз довідали ся, що прийшло якихсь двох чужих людий. Розходило ся о то, щоби обійти мури міста і дістати ся десь над саме море.

Втїкачі так і зробили, але не знали того, що вже від самого початку ішов за ними слїд в слїд здалека той чоловік, що то їх видів вже над берегом каналу Леме — той сам Карпена, котрого зізнаня перед вахмайстром від жандармериї они підслухали. Єго кортїло дістати визначену нагороду і він, ідучи домів, сховав ся при дорозї, щоби мати лїпше на оцї гостинець; єго щасте, а нещасте тамтих, хотїло, що як-раз впав знову на слїд втїкачів.

Майже рівночасно був би їм зайшов дорогу відділ полїциянів, що вийшов був з одної брами міста. Они мали ще на стілько часу, що взяли ся на бік і пустили ся бігцем попід мури пристани до моря.

Там стояла мала хатчина рибака; у вікнах видко було сьвітло а двері стояли отвором. Коли-б Матій Сандорф і Стефан Баторий не могли сховати ся, коли-б їх тут не приймили, то они би таки пропали. Але забічи до сеї хати і тут сховати ся значило здавати ся на волю судьби. Та годї було вже довго надумувати ся.

Ґраф Сандорф і єго товариш вбігли в двері і станули на порозї. В хатї сидів якийсь чоловік при корабельній лямпі та направляв невід.

— Чоловіче добрий, зробіть ласку та скажіть нам, як називає ся отсе місто!

— Ровіньо.

— А хто господарем в отсїй хатї?

— Рибак Андрій Феррато [1]).

— А чи Андрій Феррато приймив би нас на ніч?

Андрій Феррато глянув на увійшовших; підійшов до дверий і побачив відділ полїциянів, котрий як-раз заходив поза ріг муру, від пристани. Він очевидно догадував ся, хто то ті чужі люди, що просять ся на ніч, і змиркував, що они би пропали, коли-б він їх не пустив до хати.

— Просимо близше! — відповів він.

Але втїкачі якось не квапили ся переступити через поріг.

— Слухайте, чоловіче, визначено пять тисячів риньских нагороди тому, хто зловить засуджених, що втекли з башнї в Пізіно.

— Я то знаю.

— А кримінал для того, хто би їх приймив у хату.

— Я то знаю.

[1]) Феррато називає ся також ріг на всхіднім побережу полудневої части острова Сардинії, що належить до Італїї.

Новий управитель Буковини.

Дня 26-го м. м. — як доносить „Буковина“ — явила ся у теперішного управителя Буковини ґр. Ґоеса руска депутация товариства Руска Бесїда, Руска Рада, Народний Дім, Руска Школа і Міщаньска Читальня, аби єму представити ся і повитати з обнятєм преважного уряду краєвого. В склад еї увійшли: Єрот. Піґуляк, др. Ст. Смаль-Стоцкий, радник суд. Волод. Ясеницкий, о. ексарх Федорович з Ревної, контрольор почт Глиньский, адюнкт судовий Волод. Михальский, др. Лев Воєвідка лікар з Кіцманя, проф. Серг. Шпойнаровский, супл. Ант. Клим і супл. Івасюк.

Провідник депутациї Єрот. Піґуляк повитав п. управителя краєвого ґр. Ґоеса сердечною промовою, в котрій поміж иншим сказав: „Русини, сей найстарший культурний нарід всхідної Европи, помимо знаменитої своеї духової вдачі і помимо миролюбивої вдачі свого характеру, приостали через нещасні, цїлими віками треваючі, полїтичні і социяльні обставини в духовім розвитку позаду; з тої причини і материяльний стан нашого народу жалкий, а навіть наша інтелїґенция через самолюбні впливи чужих і ворожих елементів у власнім нутрі роздїлена. І длятого то потребує руский нарід, що становить релятивну більшість того краю (Буковини), в своїм згаданім власне некористнім моральнім і материяльнім положеню особлившої опіки і як найбільшої підпори від високого правительства“.

Покликавшись відтак на промову п. президента до урядників (котру ми низше подаємо), просив єго о підпиранє змагань Русинів, тих Тирольцїв всходу, все вірних для Цїсаря і держави, а зі своеї сторони прирік, що духові провідники буковиньскої Руси не будуть єму в єго урядованю робити ніяких трудностий, а радше будуть єго підпирати.

П. ґраф Ґоес подякував за сердечний привіт і за висказані патріотичні чувства народу руского, о котрих ніхто не сумнїває ся; він сьвідомий того, що єго ожидає тяжка праця, але має повну надію дійти до мети, має повну надію, що запанує в краю мир, бо се є воля Цїсаря, котрий бажає рівного щастя всїм своїм народам, бо до сего мусять стреміти всї доброжелаючі; нарештї подякував за заявлене, що Русини хочуть єго в тій працї підпирати.

Відтак просив ґр. Ґоес представити собі всїх членів депутациї і розговорював і розпитував як найприязнїйше про ріжні справи краєві і тутешні відносини.

Депутация руска винесла з сего представленя як найлїпше враженє. Ґр. Ґоес — каже „Буковина“ — дав себе пізнати яко правдивий муж державний. Єго сьвітлість ума, любязність і очивидна охота до гуманної працї, дають найлїпшу запоруку для красшої будучности нашого краю.

Промова ґр. Ґоеса до урядників правительственних була дуже замітна. Подякувавши за привіт урядників, повитав їх сердечно, яко своїх співробітників в урядї. „Я не потребую — каже — над тим розводитись, як я на вашу поміч числю, скажу лиш, що полїтична управа мусить бути в сім краю, так само як у всїх других краях коронних, наскрізь совістна, справедлива і строго безсторонна, а закони і розпорядженя повинні сповняти ся без огляду на конфесию, народність, стан і заможність дотичних сторін і без огляду на те, чи хто великий, чи малий. Кождий має однакє право, користуватись охороною законів, але мусить так само віддавати їм приналежне пошанованє. Так устроєна управа піднесе найлїпше сама собою повагу і вплив правительственних урядів. Але сим не закінчена ще наша задача: полїтичний урядник, особливо-ж в екзекутивній службі, має бути не лишень совістний сторож прав, він повинен бути також теплий приятель, доброжичливий порадник людности, особливо-ж тої еї части, що з огляду на менший засіб духових або материяльних средств, примушена жадати чужої помочи. Мої особисті відносини до Вас, мої панове, хотївби я, щоб склались цїлком щиро; я би не хотїв, щоби виповнюванє ваших обовязків запоручене було аж тим, яке хто в службі займає висше чи підряднє місце, або строгою звязею дисципліни; оно повинно бути більше запоручене висшими мотивами, значить: тою, нам всїм спільною незломною вірностию і преданностию нашому найласкавійшому Цїсареви, та повинно визначати ся передовсїм безкористною і совістною працею“. Ся промова президента зробила незвичайно користне враженє на всїх.

Перегляд полїтичний.

З волї Є. В. Цїсаря мають бути спільні делеґациї скликані на 14 вересня с. р. до Будапешту.

П. Міністер Мадейский зарядив, щоби проф. Нотнаґель від нинїшного дня наново почав викладати на Університетї, а від п. ректора Чермака зажадав справозданя, що зарядив з причини знаних подій ва віденьскім університетї. Депутация молодїжи просила ректора о дальші виклади проф. Нотнаґля.

Убийство редактора Бондіого зробило велике враженє в Італії. Сам Бонді перед смертю ще вказав на се, що єго напав анархіст подібно, як Карнота. Дня 2 с. м. в Мадритї старав ся якийсь робітник в церкві пробити штилетом маркіза Кубас, провідника прочан іспаньских до Риму. Инший робітник перешкодив замахови.

Новинки.

Львів дня 3 липня.

— Є. Е. Намістник гр. Казимир Бадені одержав від видїлу фільософічного Університету львівского титул доктора фільософії honoris causa.

— Є. Е. Митрополит Сильвестер Сембратович виїхав вчера на лїтнє мешканє до Підлютого і забавить там до 15 серпня.

— На дохід бурси ім. сьв. о. Николая в Перемишли устроює товариство „Перемиский Боян“ в пятницю дня 6 липня в сали на замку III. концерт з такою програмою: 1. Вахнянин: „Наша жизнь“ хор мужеский Бояна; 2. а) І. Лаврів-

---

— Можете нас зловити....

— Я вже вам казав: заходіть близше — відповів рибак.

Сказавши то замкнув Андрій Феррато двері як-раз в тій хвили, коли вже полїцияни переходили попри єго хату.

Хата рибака Феррата.

Андрій Феррато був Корсиканцем, родом з Санта Маццa [2]), малого порту в окрузї Сартене, що лежить поза вистаючою частию полудневого рога на острові Корсика. Сей порт, як і порт міста Бастиї та Порто-Веккіо — то одинокі порти на всхіднім побережу острова, котрі попроривала вода многі тисячі лїт тому назад, а тепер, підмиваючи їх безустанно, надала їм більше правильний вид; филї позмулювали роги, повиповняли заливи, розширили малі затоки та позносили прірви.

Там в Санта Мацца, на тім вузкім мори, що межи Корсикою а італїяньским півостровом, часом також посеред підводних скал в проливі [3]) межи Боніфачіо а Сардинїєю, шукав Андрій Феррато свого прожитку тим, що ловив собі рибу.

Двайцять лїт тому назад оженив ся він був з молодою дївчиною з Сартени. В два роки пізнїйше привела она єму на сьвіт донечку, котрій дали на хрестї імя Марія. Риболовство, то гіркий заробок, особливо же, коли хтось попри то займає ся виловлюванєм коралїв. Щоби добувати з води коралї [4]), треба шукати за підводними лавами на сподї моря в найнебезпечнїйших місцях проливу. Але Андрій Феррато був чоловік відважний і сильний та не любив дармувати, а при тім і знав добре обходити ся з неводом та волоком. Єму вело ся несогірше. Єго жінка, також рухлива і оглядна, вела єму в Санта Мацца мале господарство так порядно, як він того лиш собі бажав. Обоє були досить образовані, бо уміли читати і писати, а то щось значило, коли звaжить ся, що на тих 260.000 людий, які жиють на Корсицї, єсть 150.000, отже більша половина, таких, що не уміють зовсїм нї читати, нї писати.

Крім того був Андрій Феррато — може й длятого, що був чоловіком письменним — отвертий в своїх поглядах і своїх чувствах, а тим наробив собі в своїм окрузї деяких ворогів. Округ сей, положений на самім полудневім кінчику острова, далеко від Бастиї, далеко від Аяччіо, далеко від осїдків властий правительственних та судейских, єсть для всего, що не італїяньске або не корсиканьске [5]), дуже неприступний; аж нові поколїня можуть тут довести до якоїсь зміни в поглядах і відносинах.

Отже, як сказано, і родина Ферратів мала своїх більше або менше явних ворогів. У Корсиканцїв від ворогованя до ненависти не далеко, а від ненависти до злочину ще близше. Деякі обставини довели скоро до отвертого роздору. Одного дня не стало вже Ферратови терпцю і він так був улютив ся, що убив одного таки великого падлюку, котрий єму нераз відгрожував ся. Мусїв отже втїкати.

Але він не був з тих, що то втїкають в корсиканьскі лїси і дебри та жиють в безустанній борбі з полїцією та товаришами і приятелями погибшого і доводять до тих безконечних наслїдків мести крови, котра остаточно найбільше даєсь в знаки їх родинї. Він постановив був вивандрувати з острова і покинув тихцем Корсику та перенїс ся на сардиньске побереже. Єго жінка продала все, що мала, відступила другим, попродала меблї, чайку та сїти і пішла за ним з донькою. Він постановив був не вертати вже в рідні сторони.

Убийство, якого допустив ся Андрій Феррато, хоч по правдї сказавши, стало ся лиш в справедливій обороні себе самого, лежало єму важко на совісти, гризло єго дуже. Ті забобонні повірки, які він виссав з матерної груди, заставляли єго спокутувати то убийство. Він думав, що аж тогди збуде ся того гріха, коли уратує житє комусь другому з нараженєм свого власного житя на небезпечність. Готов був таки зробити так, скоро би лиш прийшла нагода до того.

Але Андрій Феррато, покинувши Корсику, перебув лиш короткий час на Сардинії, бо там могли би були єго легко пізнати і відшукати. Він був відважний і енерґічний та певно не побоював ся сам о себе, але єму ходило о єго родину, котра від того, що там мстить ся родина на родинї, була би мусїла богато

---

[2]) Або: Санта Манца; там єсть затока Санта Манца.

[3]) Проливом називаємо вузку часть моря, ще межи двома землями н. пр. двома островами сполучає з собою два широкі мора. Такий пролив єсть межи островами Корсикою, що належить до Франциї, а Сардинїєю, що належить до Італії; пролив сей називає ся від міста і малої крїпости на Корсицї, Боніфачіо, — проливом Боніфачія.

[4]) Коралї ростуть на днї моря виключно лиш в морях Середземнім і Адрийскім. Суть то маленькі звірятка, що ростуть на підводних скалах, як малі деревця. Пеньки і галузки тих деревець суть з рогової маси та вапна і мають червону краску; лиш ті, що лежали довго в намулї, бувають чорні. З Італії виїздить що року до 500 кораблів з 4000 рибаків на добуванє коралїв, котрих виловлюють річно до 50.000 кільоґрамів. Кільоґрам сьвіжих коралїв продають по 60 зр.

[5]) Корсика належить до Франциї, але людність еї єсть переважно італїяньска, котра не любить Французів, головно же тих, що родом не з Корсики.

ский: „Красна зоре“ і б) І. Воробкевич: „Над Прутом“, мішані квартети сольові Бояна; 3. Д. Чайковский: пупурі, орхестра 77-ого полку піхоти; 4. А. Дворжак: Slovanska uvertura, таж орхестра; 5. М. Копко: „Гамалїя“ Т. Шевченка, в трех частях, хор мішаний Перемиского Бояна в супроводї орхестри 77-го полку піхоти.

— **Ширший круг Русинів Станїславова і околиці** по зрілій нарадї постановив заснувати в Станїславові задаткове товариство і уложив проект статута. В цїли остаточного завязаня такого товариства відбудуть ся збори в Станїславові дня 8 липня с. є. в недїлю о 4-ій годинї пополудни в льокали товариства „Руска Бесїда“ (ринок, ч. 30, I. поверх). На ті збори комітет запрошує Русинів як зі Станїславова так і з близної та дальшої охрестности.

— **З Вистави**. Як назвати по нашому fontaine lumineuse? Найлучше було би підслухати, як єї селяни назвуть на Виставі. А що се не завсїгди вдасть ся, треба поки що толкувати слово з француского. То ми думаємо, що найлучше називати єї сьвітлою фонтаною. Вчера знову „грала“ она на Виставі. Вправдї дорога то забавка (коштувала кількадесять тисяч зр.), але й незвичайна, нїколи у Львові, а певно й в цїлій Галичинї невидана. З басену прикрашеного фігурами Марконїого (ті фігури представляють наші ріки) стріляють на то в гору потоки срібної води і спадають лагідно в мушлї, а звідси переливають ся на боки. Срібло зміняє ся небавом в золото. Аж за очи хапають ті лискучі каскади. В струї золота вкрадають ся тепер ріжнобарвні нитки, волокна, цїлі пасма, котрі вють ся і переплїтають ся фантастично. Але та гра треває лиш хвилю. Знов вибухаюча високо з рур вода принимає форму колїс, цьвітів, сталяктитів, брил ріжнобарвних, все те пне ся високо, пінить ся і каплями спадає в басен. Як то роблять? Фонтана сама як кожда фонтана; давлена вода (на виставі у вежи водній) вилїтає рурами в гору. А краска води зміняє ся від того, що в сподї під фонтаною підставляють ріжнобарвні скла. Розуміє ся, при тім потрібне і еєктричне сьвітло.

— **З Настасова в тернопільскім повітї** пише нам секретар громадский, п. Мих. Баландюк: — В ч. 131 „Народної Часописи“ була подана вістка якогось подорожного, що в Настасові замість давної коршми застав обширний, чистий дім громадский, замешкалий християнами. Подорожний сей був рад з такої зьміни і бажав би в кождій громадї найти таку християньску господу. До сеї короткої вістки я позволю собі додати ширше поясненє, котре може декого заціkавити, хоч би з тої причини, що подібні випадки ще у нас досить нечисленні. Року 1892 заходами б. начальника громади Луки Жмурка і радних Івана Ракочого та Петра Сїкановича купила громада Настасів з фондів своїх від властителя села п. Т. Серватовского одну коршму серед села за 1500 зр. і переробила єї на лад, відповідний для громади. Дня 16 падолиста 1893 по богослуженю в церкві і костелї два рускі сьвященики, один латиньский з процесиєю, народом і трема сотками учеників тутешної школи удали ся до того дому, котрий торжественно посьвячено. О. Цурковский мав при тій нагодї прекрасну промову до зібраних, а потім слїдувала забава і перекуска. На тій забаві віддано сей дім зверхности громадскій на канцелярию. А що то було пізно в осени і направити дім годї було, то теперішний начальник громади Іван Ракочий сего року в маю казав все направити, що треба було, комнати в серединї м. місяця помальовано — і тепер Настасів має свій дім громадский, якого жадна громада в тернопільскім повітї не має. В тім будинку кромі канцелярії громадскої, є ще і трафіка громадска, злучена з дрібною торговлею. Дня 23 червня с. р. за радою п. інспектора окружного Рада громадска рішила відступити одну комнату того будинку на науку рільничо-промислову. Того також нїгде в нашім повітї нема. Так тепер Настасів з того взгляду може бути приміром для инших громад, що своїх громадских домів не мають тай через те тулять ся в комірнім, де розуміє ся звичайно невигідно і несвобідно.

— **Костюшко.** В сто лїт по битві рацлавицкій, значить сего року в Кракові вийшла науково оброблена житепись Костюшка, написана автором К. Працю ту цїнять знатоки високо, а ми з неї виймемо кілька дат, для нас цїкавих. Рід Костюшків, каже автор на підставі численних документів, есть руский. Прізвище Костюшко повстало очевидно із здрібнїлого імени Кость (Константин). Костюшко Федорович, предок Тадея, гербу Рох III, в р. 1509 одержав від короля посїлість Сїхновичі недалеко Берестя литовского. Був Русином по мові і вірі, так як в ті часи Русинами були знані і тепер з імени Потеї (Поцеї), Німцевичі і и. Але вже на початку 17-ого віку — як каже автор згаданої житеписи — Костюшки були Поляками і католиками. Була то дрібна шляхта, що занимала ся лише господарством. Батько Тадея, Людвик Тадей Костюшко Сїхновицкий набув ще до своєї посїлости і Меречівщину. Наймолодшим сином его, родженим р. 1746 був Андрій Тадей Бонавентура Костюшко, герой польскої історії. Недавно, як то собі певно наші читачі пригадують, подали ми звістку, що і в нас, в Галичинї жиють ще Русини Костюшки, бідні люди. Може буги, що се котрась з галузий роду Костюшків.

— **Смерть від пчоли.** З Праги звіщають, що тамошний адмінїстратор парохії Едвард Бернард Клеман, загорілий музик, економ і великий приятель пчіл помер дня 23 с. м. дуже незвичайною смертию. Того дня пополудни, на вість, що вийшов рій, він удав ся до огороду, щоби той рій здіймити. Там займивсь так пильно своєю роботою, що забув убрати на себе звичайні средства охоронні, ситко і рукавиці. Та в тім пчола вжалила его в шийну артерию і необережний пасічник, впрочім чоловік дуже кріпкий, помер до одної години.

— **Прутні джуми.** Японьский лїкар з Токіо Кітасето винайшов прутні (бацилї) джуми. Він називає ся Кітасото, не Коматсу, як у вчерашнім фейлетонї п. з. „Джума в Кантонї“ его названо.

— **Величезний пожар.** Вчера донесли ми в телеграмах, що в Будапештї згоріла гарбарня Вольфнера. Кромі неї згоріло ще 25 будинків біля фабрики. При тім огни румовище засипало офіцира сторожи полїцийної Амбруса, урядника полїциї Бобойчова, одного возьного і трех помперів. Возьний згинув на місци, Амбруса тяжко раненого видобули з під румовища, але він за кілька хвиль помер. Бобойчов тяжко ранений, а помпери легко покалїчені. При гашеню огню ранених було 24 осіб, переважно помперів; 5 з них тяжко. Шкода виносить пів мілїона зр.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Берлин 3 липня. Увільнених француских офіцирів в Ґляц обкидали Нїмцї камінями.

Париж 4 липня. Підчас похорону Карнота 200 людий покалїчило ся в натовпі, або потерпіло від ударів сонця. — Там була також депутация ческих Соколів. — Вінець від царя несло 10 людий, такий був великий. — Мінїстер маринарки і адмірал Жерве, дякували лично в амбасадї нїмецкій за увільнене француских офіцирів-шпіонів. — Все ще арештують на провінциї анархістів.

Брукселя 3 липня. Вчера згорів ту до тла театр Пардо.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·38
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

терпіти. Він виждав догідної пори, щоби можна вибрати ся не стягнувши на себе підозріня і виїхав відтак до Італії. В Анконї лучила ся єму нагода перенести ся через Адрийске море до Істриї. Він скористав отже з тої нагоди.

Оттакі були обставини, що привели сего Корсиканця до малого порту в Ровіньо. Від сїмнайцяти лїт займав ся він знову риболовством та й знову вело ся єму несогірше. В девять лїт по его приїздї народив ся єму син, на імя Люїджі, але померла мати, що привела его на сьвіт.

Відколи Андрій Феррато повдовів, жив лиш з донькою і сином. Мариї було тепер вісїмнайцять лїт і она була хлопцеви, що розпочав був осьмий рік, другою матірю. Коли-б не великий жаль по страті своєї вірної подруги, то ровіньский рибак був би так щасливий, як лиш може бути той, що працює і знає, що совістно сповняє свої обовязки. Єго всї в містї любили, він був для кождого учинний і кождому добре порадив. Знаємо вже, що зовсїм справедливо уважали єго всї за зручного чоловіка в своїм званю. Серед підводних скал, що тягнуть ся далеко вздовж істрийского побережа, не потребував він жалувати за ловлею риб в затоцї Санта Мацца та в проливі Бонїфачіо. На сих водах, де такою самою мовою говорять, як і на Корсицї, дав він собі борзо раду. До зарібку, який приносили єму сї богаті в рибу води, причиняли ся ще й доходи з того, що він провадив кораблї від Полї аж до Триєсту, значить ся був лоцманом. До его хати заходили нераз бідні люди, а его донька помагала єму після своїх сил в дїлї добродійности.

Але рибак із Санта Мацца не забув на то, що сам собі прирік: житє за житє! Коли одному чоловікови житє відобрав, то хотїв за то другому житє уратовати. Коли отже зайшли втікачі до его хати, то се було причиною, що він, хоч знав, хто они і на яку небезпечність себе виставляє, відозвав ся до них: „Просимо близше!“ та й зараз додав: „Нехай Господь Бог вас стереже!“

Єго хата стояла поза містом, може на яких пять сот кроків від муру по тамтім боцї порту на верстві скал, що виставала понад беріг. Недалеко звідтам било об скали берегів море, що безконечною площею десь далеко нїби сходило ся з морем. На полудневий всхід виставав в море слабим каблуком ріг і творив малу пристань ровіньску на Адрийским мори.

Звичайний собі домок, зложений з чотирох комнат, з котрих дві були спереду, а дві з заду, шопа, покрита ґонтами, де ховав прибори до ловлї риб — от і вся маєтність Андрія Феррата. Єго судном була на трийцять стіп довга „балянцеля“, з чотирогранним задом на котрім був великий машт з одним поздовжним вітрилом — до ловленя риб волоком дуже догідна лодка. Коли єї не уживано, то затягано єї межи скали і наповнювано водою; малим човенцем, котрий витягали беріг, можна було до неї підплисти. Поза домом було ще півокругле місце, де помежи морвами та оливними деревами і виноградом росла всїлякого рода огородовина. Від сторони потока, широкого може на пять або шість стіп, був ще пліт, що окружав цїле обійстє і творив границю від поля.

Оттака була та скромна, але гостинна домівка, до котрої завело втікачів провидїнє Боже; оттакий був той гостинний господар, що жертвував власну свободу, піднявшись укрити їх в своїй хатї.

(Дальше буде.)

Віденські льоси по 1 короні | Тягнене вже 12 липня

5 головних виграних по 10.000 корон

60 Льоси поручають:

М. Йонаш, Кіц і Штофф, Шелленберґ і Крайзер.

Всі прибори

для аматорів і фахових фотографів

именно:

папір альбуміновий, целюидиновий, течі, шкла, хемікалія найдешевше купити можна впрост у заступників фабрик найбільших

ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ

Львів, ул. Коперніка 21.

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненєм. — Збірники на воду. — Комплетні уряджeня купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

ВІДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІЇ

поручає

найновійше патентоване начинє кухонне з вні ґальванічно нікльоване, у внутрі повлечене чистою і дуже тревалою емалїєю.

До набутя у Івана Шумана у Львові

площа Бернардиньска і у всїх більших торговлях зеліза.

Поручає ся 48

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.